

GERLE KISS ÉVA

Az apám

apám nem válaszolt a messengeren egy hete küldött üzenetemre,
amikor ő mindig ott lóg a neten,
vagy az utcákon lóg, de soha nincs otthon,
mint ahogy gyerekkoromban sem
volt soha velünk, neki a család soha nem volt opció, neki minden más
fontosabb volt, de ezen a témán már nem rugózom tovább,
beszélgettem eleget erről a pszichológussal,
innentől elméletileg fel van dolgozva a gyerekkor.
a gyakorlat meg azt mutatja, hogy rohadtul nem oldódott meg semmi,
mert ő ugyanolyan fasz, mint volt, neki se múlt, se jelen, se jövő, csak a saját maga univerzuma,
saját időzónái vannak, de nem a hosszúsági körök sávozzák,
hanem az életterek, ahol hol otthonosan mozog, hol kevésbé,
a család zónán kívüli, az iránytűje leáll arrafelé, a mágneses mező
amplitúdója a fotózás, a csavargás felé emelkedik, és a megélhetés felé lejt,
ezért aztán ő majdnem homeless, elméletileg az, gyakorlatilag meg a jóisten tenyerén
viháncol egy életen át, kiteljesítve ifjúkori álmait, életforma ez, hobó, életművész? ki minek nevezi,
egy biztos, bármi címke ragad rá, ő az apám.

Az apám 2.0

Időnként megkérdeszem őt, merre jár,
időnként válaszol, ha jó a kedve,
ahogyan szokta, bő lére eresztve,
mint egy pisztoly lő, ha tele van a tár.

Nem kérdi, mással mi van, de ő kitar
minden ajtót s ablakot, s mint a medve,
ki morcosan, téli álmából kelve
kiszabadul a fényre, s ámulatra vár.

De most, mint akit meglőttek, s láza van,
elgyötört teste matracon hempereg,
oldaláról hátára, s visszahuppan,

s értene már szót, beszédet biztosan,
csak lenne legalább ember végre egy,
ki párnáját megemeli, ha moccan.

Kise őse

Hideg van. Bezárom az ablakot.
Egyszerű kijelentés és cselekvés,
nincs benne semmi revelatív.
Kinyitom az ablakot,
hideg van.

Csak a levegő áramlása,
 a meglebbent függöny,
 az asztal és a rajta elfekvő napsugár. A kinyújtózott idő.
 A laposra kiterített élet.
 Földcsuszamlás nélkül alakuló
 földkéreg.
 Eső esik. Kise őse. Nincs értelme.
 Csak a vízcsepp hullik záporban,
 hideg van. Bezárom. Meleg van. Kinyitom.
 Az ablak – üveg. Felület, mi elválaszt a külvilágtól.
 ...

Hideg van. Becsukom. Meleg van. Kinyitom.
 Csak a kézmozdulat, a megszokás,
 a neurotranszmitterek szalagmunkája.
 Esik eső. Kise őse. Nincs értelme.
 Idő telik. Kilet ődi.
 Nincs tartalma, csak terjedelme.
 ...

Ázott kutya sétál.
 Fekete gomolyag, madártávlat.

Hologram

Anyád kék szeme, s benne kezdettől az ég,
 megfigyelésed tárgya egészen addig,
 míg a hologram nem esik szét, elég
 darabra, felhőre, tengerre, s az alig

észrevehető különbségek még
 egynek látszódnak, ahogyan a földig
 hajló ég horizontján ülő kékség.
 A mágikus gyermekkor mindaddig

tart, míg visszasírható emlékeit
 mint szekrény aljára rejtett játékot
 őrzöd. Máskülönben reményeid

hamar feléled. A világ eszményeit
 amúgy sem mindig érted, elég, ha látod
 a fényes horizont színátmeneteit.